

J. E. Bogomil:

Med vojsko.

Marsikaj novega je pokazala sedanjemu svetu svetovna vojska. Še pozni rodovi si bodo pripovedovali, kaj in kako se je godilo tačas. Če bi znali psi govoriti, bi vedel povedati tudi Podlípnikov Sultan, kaj je doživel ob času svetovne vojske.

V Loko je prišel »pasji tren«. Psi so vozili lične in nelične vozičke, zraven psa pa je ponosno stopal postaren vojak. Vesel je bil, da ni na fronti; žalosten pa, ker ni doma. Pa to je njegova reč. Nas bolj zanima pasji tren.

Slaparjeva Rozika si je takoj nekaj opomogla s pasjim trenom. Komaj je videla, kako znajo psi voziti, že ji je moral domači hlapec napraviti voziček in vso pripravo in opravo, da je lahko vpregla domačega Pinčeta.

»Sedaj bo pa Pinče vsaj za kakšno delo pri hiši,« je rekla. »Preje je samo jedel in lajal, pa zopet lajal in jedel. Sedaj bo pa vozil voziček, v vozičku se bo pa vozila moja punčika, ki sem jo dobila za Božič od mame.« Tako je rekla in tudi ukrenila.

Toda Pinče je bil s svojo novo službo bolj malo zadovoljen. Vsaj gledal je silno grdo in s tako togoto peljal tisti voziček, da se mu je brala ogorčenost kar z vsega njegovega vedenja. Ko bi bil Pinče vedel, da je pasji tren kriv vse te njegove nesreče, res ne vemo, kako bi se bil znesel nad to novodobno prikaznijo.

Sicer je bil pa Pinče precej kmalu ob to pasjo službo. Neko popoldne sta peljala z Roziko punčiko malo na zrak. Pa je zagledal Pinče za mejo sosedovo mucu. Staro sovraštvo do mačjega rodu je zavrelo v njegovem pasjem srcu in izbruhnilo s tako silo, da ga Rozika ni mogla več ukrotiti. Rozika je padla, Pinče — pa v dir čez drn in strn za mačko, vprežen seveda v svoj službeni voziček. Na potu je kajpak izgubil punčiko, voziček pa občutno polomil.

Tako je prišel Slaparjev Pinče v svoje največje veselje ob to službo. Podlípnikov Sultan pa ni bil tako srečen.

»V Loki je pa pasji tren!« to novico je prinesla nekega dne Podlípnikova Milka svojemu bratcu.

»Kaj pa je to: pasji — čakaj no, pasji, pasji...«

»Kaj je pasji tren? To je tako, da psi ravnotako vozijo kakor konji.«

»Ali res?«

»Res, res.«

»Pojdi, greva gledat.«

Ni bratcu preje odleglo, da sta šla res gledat Jožek in Milka v Loko pasji tren. Tam se je Jožek prepričal na lastne oči, kaj in kakšen je pasji tren. To je bilo res nekaj imenitnega! Jožek je takoj sklenil, da bo domači Sultan znanprej tudi tako vozil kakor vojaški psi.

Groharjev Janez je pa s svojo učenostjo pripomogel, da je Sultan prejkomogoče nastopil svojo novo službo. Janez se je učil v mestu sedlarskega rokodelstva. Ker je moral njegov mojster v vojno službo, je pa

Medojsko.

on prišel domov. Na tega Janeza se je obrnil Jožek, in Janez je res naredil vso pasjo opravilo za vožnjo, kakor je pač vedel in znal. Pri svojem mojstru se kaj takega ni nikdar učil, pri vojaških psih si pa ni upal te opravilo bolj natanko ogledati, ker se je bal, da ne bi ga prijeli za izdajalca, če prenatanko opazuje vojne skrivnosti. Pa je Janez vseeno pokazal, da ni bil zastoj v mestu.

Prva poizkušnja je pokazala, da je Janez rešil svojo nalogo prav mojstrsko. To je bilo toliko bolj neugodno za Sultana. Zakaj, naj je bil Sultan pri volji ali ne, kadar je bil Jožek pri volji — in to je bilo vsak dan — pa je moral Sultan pred voz. Z Milko sta ga vpregla, pa Ela pa Mirko sta sedla na voziček, pa hi, hi, hi! — skozi vas. Zadaj je pa prisedel še Jožek in kazal vsem ljudem svoje lepe bele zobe. Milka je bila pa najmočnejša, zato je pa morala voziti: modro kot vojak pri trenu.

Vojaki so odšli in vojaški psi z njimi. Podlipnikov Sultan se je moral pa še dolgo pokoriti, preden je bilo pozabljeno, kdaj je bil pasji tren v Loki.

Dr. Jakob Šilc:

Ofirova tehtnica.

ajdavnejši bogatin sveta je bil Ofir. Njegovo kraljestvo se je razprostiralo teden hodá ob Tigru. Imel je 2000 sužnjev, ki jim je ukazovalo sto nadzornikov — in imel povrhu še veliko množino živine.

Zgodilo se je naslednje kmalu potem, ko je bil prvi človek izgnan iz raja. Solnce, ki prehodi s spremstvom planetov na leto šestdeset milijonov milj, še ni prestopilo mej prvotnega sveta, čeprav je hitelo neutr-goma. Tedanji ljudje še niso videli onega kraja, odkoder prihajajo in kamor se zopet vračajo duše; zaradi tega jih mnogo ni več verovalo v večno življenje kakor tudi ne v večno plačilo in kazen. Ta kraj se je kril že za zvezdami. Toda pri jasnem nebu se je še lahko videlo Jehovo (Boga), ki je sedel na zlatem prestolu z jaspisovimi stebri. Naokrog, višje in nižje (tako se je zdelo onim, ki so gledali z zemlje) so visele tehtnice za človeške zasluge. Kadar je kdo umrl, je izginila njegova tehtnica. Kadar se je pa kdo rodil, se je pokazala nova tehtnica, in tedaj je stala skledica, na kateri so ležali časni zakladi, z ono, na kateri so bili večni zakladi, v isti višini. Šele v teku življenja se je nagnila ena ali druga skledica.

Ker so pa ljudje večno življenje izgubili izpred oči, in je bilo časno življenje v onih časih prijetno, se je vsak trudil le za minljive zaklade in je bil tembolj vesel, čimbolj se je skledica nagibala na časno stran. Samo reveži, ki niso imeli niti ene lastne palme, in sužnji, ki so bili vedno te-